De ce au fost mai grele halterele pentru sportivii noștri...

Se pare că halterele au fost în 1968 prea grele pentru sportivii noștri! Nu de alta, dar rezultatele lor din anul trecut au fost cu mult mai slabe decît cele la care ne așteptam. Un titlu la „Cupa Dunării", un altul la Balcaniadă, precum și cîteva recorduri republicane — iată bilanțul acestui an.

IMPINSUL — INCORECT: SMULSUL — FOARTE SLAB!

Dacă privim fișele de rezultate vom constata două adevăruri supărătoare: majoritatea halterofililor noștri au ratat foarte multe încercări la „împins" (din cauza mișcării incorecte), iar la „smuls" rezultatele lor au fost foarte slabe față de nivelul internațional. În asemenea condiții, totalul la cele trei stiluri a rămas în urmă cu zeci de kilograme față de performanțele halterofililor din alte țări. Sportivii bulgari, care au cucerit 6 titluri balcanice, au cîștigat detașat întrecerea cu reprezentanții noștri, la unele categorii cu o diferență de 30—40 de kilograme! Se înțelege că marile progrese nu se pot obține fără o creștere apreciabilă a performanțelor la „smuls". Acesta este un procedeu tehnic dificil, care se învață cu multă perseverență și răbdare și care cere o pregătire multilaterală: viteză, mobilitate, forță. Dar pentru însușirea acestor calități se impun o serie de exerciții suplimentare, care trebuie făcute încă de la primii pași ai tînărului sportiv în sala de antrenament. Altfel, există pericolul ca sportivul să învețe de la început mișcarea în mod greșit și să aibă dificultăți în privința mobilității. Iată de ce, antrenorii noștri trebuie să acorde o deosebită atenție muncii corecte cu tinerii halterofili. Astăzi, în lotul național se află o serie de sportivi cu deprinderi greșite, motiv care explică limitarea performanței.

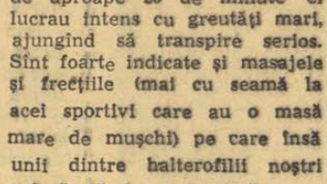

INCĂLZIREA, GREUTATEA CORPORALĂ ȘI... FUMATUL

Ne miră foarte mult că unii sportivi, cu suficientă experiență internațională, nu au înțeles încă rolul și importanța încălzirii înainte de concurs. Aplicînd formula *„să nu-ți pierzi forța... în vestiar"*, halterofilii ca G. Teleman, Gh. Mincu și alții neglijează încălzirea. La Leningrad, la campionatele europene, am putut urmări cum își făceau încălzirea marii campioni: timp de aproape 20 de minute ei lucrau intens cu greutăți mari, ajungînd să transpire serios. Sînt foarte indicate și masajele și frecțiile (mai cu seamă la acei sportivi care au o masă mare de mușchi) pe care însă unii dintre halterofilii noștri refuză să le primească.

Regimul rațional de slăbire are un mare rol în comportarea sportivului în concurs. Mulți procedează însă greșit atunci cînd slăbesc în ultima zi două sau mai multe kilograme, pentru ca după cîntarul oficial să pună la loc greutatea pierdută (prin consum de lichide și alimente)! Slăbirea ideală se face cu cîteva zile înainte de concurs cu tendința de a avea cu cel puțin 50 de grame sub limita maximă prevăzută de regulamentul categoriei.

Și încă ceva: s-a discutat și despre fumători. Majoritatea sportivilor fruntași (printre care Rusu, Fiat, Herghelegiu) fumează în mod exagerat la antrenamente și chiar înainte de concursuri! Cît de dăunător este acest obicei, îndeosebi pentru sportivii de performanță, este inutil să mai discutăm. Dar antrenorii care sesizează și tolerează acest fapt n-au nimic de spus?

Ion OCHSENFELD

De la F.R. de patinaj

În ședința sa din 21 ianuarie crt., Biroul federal a hotărît sancționarea patinatorului Chiosea Marian cu avertisment și scoaterea din lotul republican de patinaj artistic, pentru acte de indisciplină comise cu ocazia concursului internațional de la București (27—29 XII).

MEXICO 68

COMENTARII OLIMPICE

MAI MULȚI DECARI PENTRU TIRUL ROMÂNESC!

● Se impune un sprijin consistent pe plan local ● Rezistența trăgătorilor este încă scăzută ● Saltul calitativ trebuie consolidat prin pregătiri intense ● Se cere spirit de colaborare ● Care sînt criteriile de apreciere a muncii antrenorilor?

Așadar, situația este clară: față de Olimpiada precedentă de la Tokio (o medalie de argint și 10 p), bilanțul trăgătorilor români la J.O. din Mexic este aproape același — doar două puncte în minus. Pasivul trebuie pus pe seama țintașilor de la talere și skeet care n-au înregistrat nici un loc în primii șase. S-ar putea invoca și faptul că Dumitrescu, Florescu și Sencovici nu au beneficiat de asistența unui antrenor de specialitate, ca de pildă colegii lor de la probele cu glonț (doi tehnicieni: ing. Petre Cișmigiu și Mihai Toader). Este adevărat că antrenorul federal Marcel Vasiliu, deși a însoțit pe trăgătorii cu arma cu alice în cîteva competiții internaționale, a fost totuși absent la „europenele" din Belgia, ca și la jocurile din Mexic. Nu credem însă că menirea unui antrenor la un campionat mondial, european sau la J.O. este aceea — așa cum susțin unii — de **„a sesiza modificările sistemului de pirghii în vederea obținerii celei mai convenabile poziții de tragere a sportivilor"**. Fără îndoială, prezența antrenorilor în concursuri este necesară, dar nu pentru a mai da indicații tehnice. Corijările, îmbunătățirile de asemenea natură pot fi aduse pe întregul parcurs al procesului de instruire, cînd și îndrumările corespunzătoare capătă eficiența cuvenită și nu într-o întrecere de amploarea Jocurilor Olimpice. Dar, așa cum s-a mai arătat, rezultatele slabe ale celor trei trăgători în Mexic au provenit din alte motive.

Că evoluția reprezentanților tirului românesc putea fi mai bună la J.O. este adevărat. De ce n-a fost ea mai reușită? Cauzele trebuie căutate nu numai în comportarea din Mexic, ci și în pregătirea de acasă.

Deși o disciplină care a adus — așa cum s-a văzut — nenumărate satisfacții sportului nostru, tirul nu dispune încă de condiții de dezvoltare pe măsura performanțelor înregistrate. Și cînd facem această afirmație ne gîndim la factorii cu cea mai mare pondere în progresul unui sport, la realizarea rezultatelor prestigioase; baza materială și de masă, instruirea sportivilor.

Așa cum spuneam, tirul ca sport păstrează încă un caracter restrîns. Numărul poligoanelor este infim, ele sînt prost gospodărite, unele neîngrijite (Timișoara) sau nefolosite (Clujeana). În această direcție se așteaptă un ajutor mai consistent de la C.N.E.F.S. precum și din partea consiliilor sportive județene.

Pe tabelele federației de specialitate figurează ca afiliate 132 de secții (din care 31 în Capitală), dar numai 25—30 dintre ele au o activitate propriu-zisă. Iar din cei 1 250 de sportivi legitimați (269 fete), doar vreo 400 sînt activi, participă la competiții. Cît privește numărul antrenorilor clasificați și el este mic: 58 — dar numai 23 lucrează efectiv.

Talerele și skeetul prezintă o situație și mai precară: 4 secții (Steaua, Școlarul, Șc. sp. nr. 1 și Proiectantul Baia Mare), cu aproximativ 45 de trăgători (în scripte) și 4 antrenori, inclusiv cel federal. În București se află un poligon de talere și unul de skeet; iar la Baia Mare un altul de skeet. În rest, cîteva cvasipoligoane de skeet aparținînd A.G.V.P.S.

Nici problema materialelor aferente (diverse aparataje) nu a găsit încă rezolvarea dorită. De pildă, cu toate că la noi există o serie de instalații corespunzătoare, ca și specialiști cu o bună calificare, ameliorările tehnice efectuate nu au atins factura cerințelor tirului sportiv de performanță. Cu eforturi susținute acest handicap al trăgătorilor noștri ar putea fi înlăturat sau cel puțin diminuat. Desigur nu este vorba de lucruri inaccesibile, ci de ceva concret, dar realizabil la nivelul cel mai ridicat al posibilităților care stau la dispoziție, mai exact de valorificarea la maximum a resurselor interne.

Presupunînd că toate aceste impedimente de ordin material ar fi eliminate, tot nu s-ar putea spune că treburile merg strună. De ce? Pentru că procesul de instruire se efectuează cu unele neajunsuri. Deși atît de necesară, pregătirea fizică a fost totuși insuficientă. Astfel, la ultima ediție a J.O., cu mici excepții, de la jumătatea probelor rezistența nervoasă cît și cea fizică a trăgătorilor a descrescut vizibil.

Saltul calitativ mult așteptat trebuie consolidat printr-o cotitură în pregătire și nu prin antrenamente făcute în grabă. Într-un cuvînt este necesar să se lucreze metodic, cu pasiune și nu să se tragă numai cantități mari de cartușe. Indiscutabil, nu este vorba de a generaliza aprecierile pentru toate probele, dar, se știe, sînt și asemenea cazuri. Iar pentru ca instruirea să capete un mai pronunțat caracter metodico-științific, eforturilor permanente de autodepășire ale sportivilor și antrenorilor (prin ridicarea nivelului cunoștințelor lor) trebuie să li se alăture și o colaborare sinceră și eficientă cu alți specialiști din domeniul medicinii, psihologiei etc. Solicitat și pus în valoare, aportul unor asemenea oameni de specialitate, coroborat cu experiența practică a antrenorilor, ar fi de mare utilitate în explorarea și depistarea unor noi căi de desfășurare a unui antrenament cu adevărat științific (studii, experimente, diferite teste, verificări, analize).

În scopul îmbunătățirii pregătirilor țintașilor români la toate eșaloanele, este notabilă măsura biroului federației de resort, care a hotărît ca în locul unui singur colegiu central de antrenori să ființeze asemenea colegii pe specific de probe: arme cu glonț, talere. În consecință, dirijarea instruirii pe tot teritoriul țării se va face mai la obiect, conform caracteristicilor probelor, cu deplină competență și, în principal, de antrenorii federali, fără unele interferențe stingheritoare ca pînă acum. În același context, un efect salutar ar avea și schimbarea relațiilor sportivi-antrenori, ca și a climatului general dintre tehnicienii noștri. Este nevoie de o atmosferă destinsă, de colaborare permanentă și onestă, propice unei activități laborioase. Un prim pas pentru instaurarea unei mai bune înțelegeri în rîndurile antrenorilor este și adoptarea propunerii pentru atragerea unui număr mai mare de antrenori la pregătirea sportivilor loturilor republicane, cu răspunderi bine stabilite. În acest fel va fi efectuat un schimb de experiență mai rodnic între diferiții tehnicieni, cunoștințele lor fiind puse mai bine la îndemîna și spre folosul sportivilor. Ca să nu mai amintim de stimulentul pe care îl vor primi antrenorii, dintre care unii, deși capabili, nu s-au bucurat întotdeauna de considerația cuvenită. Menționăm însă că este vorba numai de un prim pas și doar la probele de glonț.

La talere, în pofida unor eforturi pentru limpezirea apelor, apar unele nedumeriri. Bunăoară, modul cum sînt apreciați antrenorii. Astfel, doi dintre cei patru, G. Ioanid (Steaua) și A. Mișca (Școlarul) sînt taxați a nu fi pe deplin apți să conducă o pregătire de un grad superior. Dimpotrivă, prof. I. Lovinescu și antrenorul federal M. Vasiliu sînt bine cotați. Pe ce bază? Într-adevăr, I. Lovinescu este recomandat de rezultatele elevilor săi, între care Gh. Sencovici și B. Marinescu. În schimb, antrenorul federal M. Vasiliu nu are încă nimic la activ. Fost trăgător fruntaș, M. Vasiliu va trebui să depună eforturi deosebite pentru a ajunge — eventual — la reputația colegului său de la armele cu glonț, ing. P. Cișmigiu. El a fost numit în această funcție abia de un an și jumătate. Deocamdată, fapt constatat, talerele și skeetul sînt în regres, deși vina nu aparține — probabil — antrenorului Vasiliu. Intervalul de cînd funcționează este prea scurt pentru a ne putea pronunța. Trecerea timpului va aduce clarificările necesare.

Cît despre G. Ioanid și A. Mișca, ei se ocupă de o serie de elemente talentate ca G. Suditu, D. Buduru N. Vlădoiu, A. Pojoga, I. Puiu (primul) și Șt. Bodnărescu, A. Marinescu (secundul). Prin urmare...

Nu intenționăm să dăm certificate de competență antrenorilor. Dar, credem că — la fel ca în toate sporturile sau în alte sectoare de activitate — și la tir, singurul criteriu de apreciere a muncii trebuie să fie producția fiecăruia, calitatea ei. Acesta este unicul certificat de recomandare. Alte criterii duc la arbitrariu, la nedreptăți, la descurajări, lucruri nedorite, inacceptabile. De aceea, am sugera celor în drept să chibzuiască cu tot discernămîntul și într-un spirit de perfectă echitate, fără idei preconcepute, asupra potențelor antrenorilor. Conlucrarea și într-ajutorarea reciprocă să se situeze pe primul plan.

Desigur, aceste sugestii, ca și altele, își vor găsi rezolvările judicioase printr-o muncă colectivă a tuturor membrilor biroului federal, organ care trebuie să-și exercite în permanență funcțiile ce-i revin.

Indiscutabil, o contribuție de loc neglijabilă, ba chiar foarte însemnată, la ameliorarea viitoarelor pregătiri o au și sportivii înșiși. Ei trebuie să opereze serios o modificare în mentalitatea de pînă acum. Li se cere mai multă perseverență, pasiune, respect față de antrenori. Mai bine zis, o participare conștientă la întregul proces de instruire. Rezultatele le vor răsplăti atunci toate străduințele. Trăgătorii noștri vor putea să năzuiască îndreptățit la noi biruințe internaționale. În următorii patru ani, ca și la München, în 1972.

C. COMARNISCHI

VIVAT ACADEMIA!

MAGNA CUM LAUDAE!

Intervievată, în cadrul anchetei inițiate de ziar asupra „Compatibilității celor două activități ale studentului-sportiv: ÎNVĂȚĂTURA ȘI SPORTUL", baschetbalista ECATERINA VOGEL ne-a declarat: „Reușita constă în seriozitatea cu care abordezi lucrurile, în felul cum îți dozezi efortul și știi să-ți distribui timpul. Numai respectînd acești parametri poți rezolva, cu succes, necunoscutele examenelor și ale performanței sportive". *Iată mărturii care nu țin de abstractul supoziției, ele găsind, în activitatea practică a studentei și sportivei Vogel, cea mai ideală confirmare.*

Născută la 1 mai 1946 la Brașov, Kati — cum o alintă prietenii — cunoaște de mică lumea sportului, atmosfera familiară (tatăl — fotbalist, mama — jucătoare de tenis) fiind deosebit de propice unor astfel de contacte. După ce învață înotul și realizează coborîri cu schiurile de la diferite nivele ale altitudinii, reușește, în clasa a VI-a, să treacă ștacheta ridicată la înălțimea unui... titlu regional și să cîștige cîteva concursuri la „garduri". Apoi, după două campionate de handbal, cu echipa Școlii sportive din Brașov, și o suită de antrenamente pe terenurile de tenis (eternă iubire!), ea se decide pentru sportul înălțimii (baschetul), căruia îi și declară fidelitate deplină. Numai că, profesoara ei de pian, văzîndu-și minate concertele prin absența primsolistei Vogel, îi interzice sportul, care i-ar putea compromite digitația. Și, astfel, Kati se vede nevoită să-l practice, o perioadă, în ascuns.

Solicitările lotului de junioare și prezența sa în competițiile internaționale o descoperă curînd, obligînd-o, totodată, să rezolve marea dilemă. În care baschetul a avut cîștig de cauză.

Constîncioasă și perseverentă, sportiva Vogel a ajuns astăzi una dintre primele jucătoare ale echipei sale (Politehnica București) și ale primei reprezentative, recitalurile sale baschetbalistice, îndelung aplaudate, demonstrînd o virtuozitate de maestru.

Studentă în anul IV al Facultății de slavistică din cadrul Institutului de limbi străine din București, Ecaterina Vogel a reușit performanța ca în anii de studiu să nu-și amîne nici un examen și să le promoveze pe toate cu calificative superioare. Lucru pe care îl va reconfirma, cu siguranță, și în aceste zile, cînd se va prezenta în fața exigenților ei examinatori din facultate.

O dată trecute aceste furci caudine, precum și apropiatul meci cu Akademik Sofia din cadrul semifinalelor „Cupei campionilor europeni", Ecaterina Vogel va trăi cel mai fericit eveniment al tinereții: căsătoria cu biologul Alin Savu, apreciatul baschetbalist al formației Steaua. Eveniment cu ocazia căruia le dorim... coșuri cu noroc și fericire!

Nușa MUȘCELEANU

DUPĂ DOI ANI...

Insemnat centru universitar pe harta învățămîntului românesc, Brașovul cunoaște și o puternică mișcare sportivă. Studenții și studentele orașului de la poalele Tîmpei se dăruiesc cu pasiune practicării sportului. Sportul studențesc brașovean a încrustat în paginile istoriei sale numele conferențiarului dr. **Victor Stănescu**, prorector al Institutului Politehnic, șefului de lucrări **Nicolae Boș**, asistentului univ. **Victor Dogaru**, asistentului univ. **Șerban Bobancu**, asistentului univ. **Dan Bidian**.

O nouă fațetă a căpătat sportul studențesc brașovean cînd în 1966 primii 33 de studenți au pus bazele „CLUBULUI SPORTIV UNIVERSITAR POLITEHNICA". În cele patru secții (volei, baschet, handbal, schi) abia înființate, studenții și antrenori aveau misiunea grea de a se impune atît pe terenurile de sport, cît și în atenția inimoșilor brașoveni. După doi ani Politehnica Brașov a început să rivalizeze cu cele mai puternice cluburi sportive studențești din țară. Alături de vechile secții au luat ființă altele noi: fotbal, atletism, gimnastică, judo, tir, tenis de masă, șah. Cei 33 de „înaintași" au reușit să atragă alții și acum clubul numără 225 de sportivi, dintre care 80 dețin categoria I și a II-a de clasificare.

A vorbi la modul general despre activitatea sportivă desfășurată în cadrul clubului de către studenții brașoveni înseamnă a ne limita doar la o simplă... bețe de cuvinte. De aceea, vom prefera să prezentăm pe rînd cele mai importante secții ale clubului.

SECȚIA DE BASCHET ÎN FRUNTE

Secția de baschet, care cuprinde un valoros lot de jucători antrenați de asist. **Dan Bădescu** o vom trece în frunte. Motivul? Echipa a reușit după o activitate de doi ani în categoria B să promoveze în A, unde își apără — pînă acum cu succes — locul cucerit. Dintre membrii echipei care s-au impus atenției, datorită realelor calități de care dispun, amintim pe **Nicolae Birsan, Francisc Dikai, Adrian Iliescu** și **Dan Bădescu**, primii doi selecționați în lotul național, iar ceilalți în cel de tineret.

Studentele, ținîndu-se în apropierea băieților, activează în a doua categorie a țării. Ocupantele locului 4 în ediția

precedentă se pregătesc, sub conducerea asist. univ. **Gh. Roșu**, să obțină un rezultat mai bun. Și, pentru că tabloul de onoare cuprinde cîteva nume le facem loc în această succintă prezentare: **Elena Mareș, Lucia Ploieșteanu, Ana Benedec, Viorica Grofu.**

O secție în care studenții încearcă să-și refacă prestigiul pierdut este cea de **volei**. Sub bagheta asist. univ. **Adrian Prescorniță**, actuala echipă, care se caracterizează prin trei elemente esențiale: echilibru fizic, medie de înălțime foarte bună, cunoștințe tehnice ridicate, aspiră să revină în primul pluton al țării. Antrenorul se sprijină pe aportul jucătorilor **Dan Bidian, Șerban Buzescu, Iosif Geiger, Dumitru Dragoman.** Trebuie să mai amintim aici și voleibalistele, care încearcă cu răbdare să-și impună... punctul de vedere.

SCHIUL PROMOVEAZĂ CAMPIONI

Printre sporturile care sînt la loc de mare cinste în vechea cetate a Brașovului se numără, bineînțeles, **schiul**. Pentru studenții brașoveni acest sport se confundă cu multitudinea de titluri de campioni republicani universitari, care, evident, îi obligă. Antrenați de lector univ. **Constantin Diaconescu**, schiorii **Nicolae Stinghe, Nicolae Crețoi, Ștefan Bortnic, Ion Rotaru, Mariana Adreescu, Ada Braun** se pregătesc asiduu pentru noul sezon competițional, care prevede, printre altele, și cea de-a doua ediție a „Cupei Politehnica", ce se va desfășura la Predeal și unde sînt invitate echipe universitare din U.R.S.S., Ungaria, Cehoslovacia, Bulgaria, Polonia, Iugoslavia, Italia, Franța, Austria.

Șeful de lucrări **Dumitru Vlaicu** a pus în cadrul clubului bazele **secției de tir.** Cei 12 studenți, dintre care se remarcă **Florin Titel, Sergiu Sigorschi** și **Ioan Botea**, vor să demonstreze că acest sport este și o „materie" complimentară „cursului de vînătoare" pe care mulți dintre ei îl audiază la Facultatea de silvicultură. Totuși, lipsa de material necesar desfășurării unei bune activități împiedică pe trăgători să se antreneze în condiții optime. De aceea, credem că este necesar să i se acorde mai multă atenție pentru ca antrenorul să nu fie nevoit să-și împrumute sportivii cei mai buni altor asociații.

Locul al treilea ocupat în campionatul republican universitar este cartea de vizită a **secției de atletism**, antrenată de asist. univ. **Mihăică Cibu.**

MAI MULTĂ ATENȚIE SPORTULUI DE MASĂ

În afara sportului de performanță (pe care l-am prezentat mai sus), o latură esențială a activității oricărui club universitar este și sprijinirea sportului de masă în rîndul studenților. Se pare însă că această preocupare este lăsată pe planul al doilea, deși există suficiente forțe pentru desfășurarea unor acțiuni în care să fie angrenată o masă largă de tineri și tinere. Scriind aceste lucruri ne gîndim la competițiile tradiționale de început de an, care au fost tratate cu destulă indiferență. Cîteva exemple sînt edificatoare: în **„Cupa anilor I"**, la atletism, **„Crosul de toamnă"**, s-a aminat, la fotbal disputele au fost aminate și ele cu cîte două-trei săptămîni, la volei, aceeași situație. Ca să nu mai vorbim de campionatul universitar de orientare turistică. Deși Brașovul oferă în orice moment condiții excelente pentru organizarea unui astfel de campionat, se pare că nucleul de pasionați turiști a fost dizolvat dintr-o condamnabilă neglijență.

Alături de studenții Institutului politehnic, studiază și cei de la Institutul pedagogic. Credem că o colaborare mai strînsă, organizarea unor întreceri între cele două „tabere" ar da impuls mișcării sportive studențești la Brașov.

★

Despre activitatea clubului Politehnica Brașov ar mai fi multe de spus. Sportivii și antrenorii mai au de lucru pentru a dovedi că Brașovul este un centru sportiv studențesc puternic. **Valorificarea pe o treaptă superioară a tradițiilor, a bazei materiale, ținîndu-se seama de condițiile geografice, reprezintă — credem — jaloanele după care trebuie să se conducă în activitatea sa „Clubul sportiv universitar Politehnica" Brașov.**

Emanuel FANTANEANU

Drum bun, Adriane!

Fruntaș la învățătură și în sport, studentul ADRIAN BEJAN, din anul III al Facultății de mecanică de la Institutul politehnic Galați, obținînd o bursă de studii, a plecat, zilele trecute, spre Statele Unite, unde, la Universitatea din Cambridge (Boston), își va desăvîrși pregătirea profesională. Adrian a reușit să demonstreze că învățătura și sportul se pot îmbina în mod strălucit, cînd există pasiune pentru amîndouă. El a obținut, totdeauna, la examene, numai note de 10, iar ca sportiv a reușit să fie unul din echipierii de bază ai formației de baschet Politehnica Galați și, totodată, component al lotului de tineret al țării.

Pentru toate realizările sale, nu ne rămîne decît să-i adresăm sincerele noastre felicitări!

ÎN OBIECTIV: MUNCA DE PERSPECTIVĂ

I.E.F.S.

Recenta analiză a activității desfășurate în cadrul Clubului sportiv I.E.F.S. a prilejuit o interesantă confruntare între plusurile și minusurile existente la această unitate de marcă în sportul de performanță românesc. O confruntare la modul foarte augmentat, vis-à-vis de alte organisme asemănătoare, pentru că, într-un fel sau altul, clubul I.E.F.S. este singurul care își are asigurată, prin definiție, pregătirea teoretică și practică: studenții acestui institut au ca materie de bază... *educația fizică și sportul.*

Și lucrul acesta se simte: opt echipe în campionatele naționale ale diviziei A, candidați la cucerirea titlurilor republicane la patinaj artistic, schi alpin fete, gimnastică artistică, purtătorii ecusonului I.E.F.S. fiind reprezentanții cei mai de seamă ai universitarilor în sportul de performanță românesc. De asemenea, trebuie adăugate și cele patru echipe din divizia B, dintre care două (volei băieți și handbal fete) au mari șanse de a se califica în prima categorie, deși valoarea lor este medie. (Dar aici, o analiză, chiar și sumară, ar presupune investigații în însăși structura sistemului nostru competițional, în care — deocamdată — stagiile valorice intermediare nu reușesc să-și exercite logic rolul de pepiniere ale vîrfurilor, fiind mai degrabă niște locuri de refugiu pentru cei care au pierdut speranțele marii performanțe).

Tocmai de aceea s-a socotit necesar ca în perioada imediat următoare să se pună accent pe împrospătarea loturilor, acordîndu-se un larg spațiu muncii de perspectivă. În darea de seamă se arată: *„Prin munca de perspectivă înțelegem, în primul rînd, asigurarea în permanență a efectivelor echipelor și secțiilor cu studenți din anii MAI MICI* (s.n.) *capabili de a deveni titulari la momentul oportun".* Indiscutabil că în sprijinul acestei idei de o mare justețe ar veni o muncă mai perseverentă de atragere ca studenți ai institutului a elevilor care fac sport de performanță, ca și înființarea unor centre de copii și juniori. Aceasta ar contribui și la creșterea valorică a formațiilor.

O problemă importantă: *banca rezervelor.* Desigur că experiența trecută a permis afirmația categorică făcută în cadrul ședinței: *„să nu repetăm stagiile exagerat de mult satisfăcute de sportivi pe banca rezervelor".* Iată un lucru esențial, deoarece fiecare sportiv, și cu atît mai mult în anii afirmării, trebuie să aibă posibilitatea de a-și verifica pregătirea și calitățile în cadrul echipei, în jocuri oficiale cu miză.

„Trebuie să fim convinși de faptul că preluînd în anul I tot ceea ce dau mai bun liceele, școlile sportive, secțiile de juniori, avem misiunea de răspundere de a modela aceste tinere talente și a le înscrie în circuitul valorilor naționale, atît în perioada studenției, cît și după absolvire. Înțelegînd în acest mod problema, ne vom îndeplini menirea de eșalon important al sistemului mișcării noastre sportive."

Rămîne doar ca această idee nobilă să-și găsească împlinirea deplină.

Em. F.

O nouă formulă la Loto

Începînd cu tragerea din 31 ianuarie a.c., se aplică o nouă formulă tehnică la Loto, formulă prin care se măresc considerabil șansele de cîștig, prin efectuarea de extrageri duble și atribuirea de cîștiguri variantelor cu 2 numere.

Cu numai 2 numere se pot cîștiga premii fixe în bani, de cîte 100 lei.

Fiecare participant poate obține numeroase premii de valori diferite pînă la maximum 200.000 lei pentru fiecare variantă cîștigătoare.

Se introduc biletele sfert și cu variante simple; nu numai cu variante combinate. Se păstrează reporturile.

Prin această formulă va crește considerabil numărul cîștigătorilor la LOTO.